

el port

poesies de alfredo gavin
fotografies de pilar gonzalvo

POEMA I

El port és el límit
on el mar dimiteix i la terra claudica.
No només.

Un territori amb dues fronteres.

El port és el refugi i la metàfora del refugi.
No només.

És el camp de batalla on es rendeix
la fúria del vent i la revolta del fons.
Mo només.

És la plaça emmurallada de les aigües cercades,
de les aigües captives,
de les aigües domesticades,
de les aigües brutes.
No només.

És la llar del vaixell, casa flotant,
repós, marca de guerra, llançà dormida.
No tan sols.

POEMA XI

¿Totes les mans de l'home
són les mateixes mans?

¿Les mans de les feines,
les mans dels crims,
les mans dels ministres,
les mans menestrals,
les mans dels misteris,
les mans brutes,
les mans plenes,
les mans buides?

¿Les mans que gotegen aigua,
les mans que gotegen sang?

¿Totes les mans de l'home
són les mateixes mans?

POEMA XVI

Íntim i feréstec,
el gat,
brut i net i més que net, polit,
domiciliat i selvàtic,
eclèctic i el·liptic,
gelatinós i galàctic,
monacal i cràpula,
aristocràtic i pessebrista,
repolit i ferotge,
cerimonial,
espadatxí,
polissó de totes les naus:
piràmides de pedra,
vaixells de fusta,
locomotores de ferro,
transbordadors d'alumini,
càpsules espacials

tan senyorial, tan digne, tan august
que sembla que tot el port està construït
per donar-li un parament a sa senyoria, el gat.

POEMA XXIII

¿Cap a on va,
ingràvida de llinatges, lleugera
i amagada de secrets propòsits,
blanca i plena
aquesta vela que en silenci
llisca com un àngel marí?

Fuig de dia com si fos nit de lluna
per la renglera neta de la claredat.

¿Trobarà un paradís de cos un i aigua de bressol,
o les línies que destrien el do
de la bona llum, la llum del guariment?

Llisca sense drapejar,
blanca i plena com un somni pur.

POEMA XXVII

La dimissió de l'àncora,
la seva fugida a les tavernes del port,
a les rotondes de la terra escarransida, que
s'esmuny,
la seva deserció d'astre orfe en l'òxid votiu,
deslliurada del muscle que sosté el món,
desarmada com un arbre sense arrels.

Potser recorda els coralls i enyora les batalles,
però ara jeu
com un milicià adormit amb el fusell a la mà
tot esperant que el valor encara el sostingui
davant de la imminent deserció de la dignitat.

